

dama; ka pârrast omma surma veel nemad siis saaksid head ja ðnnistust keikile neile saatma, kelle hinged Jummal nende holeks annud. Ammu olled puhkamas, armas, wagga issa! agga ei sa minna need pühhad ðnsad tunnikessed ilmaske ãrraunuõstama, mil ïssanda meie Jummala ja Õnnisteggia ees, sinnoga seisime ja sinna palves meiega Temma pole ðhksid, ja kirja sanna meile luggesid ja kîtsid. Pühha rðdm siis paictis iggakord so silmist, ja issalik armastus olli sinnust nähha, ning setosine ja kindel nou, meid diete juhhatada ja tele meid sata. Jummala au-jârje ees veel tahhan sind tânnada, mo armas, kallis issake, et sa mind jo lapsest sadik olled ðppetamud, omma Lojat, omma Peâstjat, omma Õnnisteggiat tundma, uskus Ledda armastama, ja keik omma murret Temma peâle weretama. Jah tdeste, mo armad, sellesinimatse lehhefesse luggejad, ïssanda

peâle lootma, sedda minna ful ollen feigeen-namiste neil foddosel luggemisse tunnil ðppinud. Sest mo armsa wannemattel juhtusid mitmed ðnnetussed, ja mitmed villetsused piddid nemmad ãrrakandma. Ja ollid murre ja herdusse kibbedad pávad kâ, issa siis wðttis luggemisse tunnil, isse palve sanna, isseârralissee laulo salmi, ja sekordse murre ehk waewaga diete ühtesündawa ñibli sannaga ennast üllestoetada ja kan-natusse jouole játko piida. Ja ka sinna, mo úpris wâgga fallis, armas emmake, ja kelle armastus ja heldus saab allati mo meles seisma, — eks ka sinno südda ei saand usso julgust kätte, ja lotust Keigewâggewama peâle, kes se armastus ja heldus isse — kui sa Temma falli footusse sannad kuulsid ja so pallumised süddant so sees, taewa pole tðsisid! Ðnsad ollete, fest ep olnud teie lotus mitte tûhhine. Kitsikusses hûudsite ïssandat appi, sepârrast on Temma